

срамъ, сбутано между лъскавитѣ алени хубавци, които сякашъ току ще почнатъ да кукуригатъ.

— Ама че пѣтле, а! Сжщинска чавка! — смѣха се децата и се трупаха около другитѣ наперени пѣтлета.

— Не чавка, ами цѣлъ червей! — обаждаха се други и бързаха да купуватъ останалитѣ пѣтлета. И скоро върху широкия тезгяхъ остана да стърчи само малкото смачкано пѣтле. Никой не пожела да го купи. То стоеше на единствения си дървенъ кракъ, и сърдцето му се свиваше отъ мъка. Защото малкото смѣшно пѣтле имаше сърдце. Богъ бѣше дарилъ другитѣ съ хубостъ, а нему даде само мъничко добро сърдце. То виждаше още засмѣнитѣ лица на децата, които отнасяха неговитѣ хубави братя, и тежко въздъхна:

— Нѣма ли и азъ да зарадвамъ нѣкого? Защо тогава съмъ се явило на свѣтъ?

Падна нощта. Панаирътъ опустѣ. Заръмъ дъждъ. Стариятъ майсторъ взе да затваря дюкянчето. Сърдцето на малкото пѣтле още по-силно се сви:

— Значи, свърши се! Него, наистина, никой го не ще!... Изеднажъ, пѣтлето усѣти, че нѣщо меко и пухкаво се долепи до гърба му. Веднага се издигна и понесе изъ въздуха — вѣнъ отъ дюкяна, надъ покрива, надъ града. Пѣтлето разбра и примрѣ отъ радостъ: бѣха му поникнали крила — истински крила. Сега то хвърчеше надъ града. А надъ ухото му нѣкой пошепна:

— Ще кацнешъ тамъ, дето чуешъ че те извикатъ!...

Ф-р-р-р! Хвърчеше надъ малкитѣ кѣщи съ освѣтени прозорчета захарното пѣтле и надничаше навсѣкжде. Какво ли не видѣ то презъ тая нощъ! Наредени трапези съ весели дечурлига, малки креватчета съ кукли до възглавницитѣ, купища играчки, разхвърлени изъ топлитѣ стаи. Ала не чу никой да го позове — и хвърчеше по-нататкъ. Но когато минаваше надъ тъмната уличка накрай града, стори му се че нѣкой го извика:

— Ела! Ела при мене!

И заедно съ мокрия вѣтъръ малкото захарно пѣтле се вмъкна презъ счупения прозорецъ на схлупена обуцарница. Ръждиво газениче мъждукаше насрѣдата. Въ кѣжта лежеше малко чираче и горѣше въ треска.